

Republika Hrvatska
Općinski sud u Čakovcu
Čakovec, Ruđera Boškovića
18

Poslovni broj: P-403/2025-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Čakovcu po sutkinji toga suda Jasni Vehtersbah-Stojan, u pravnoj stvari tužitelja Nikole Šegovića, OIB: 47294661485, iz Pretetinca 76, zastupan po pun. Josipu Pintariću, odvjetniku iz Čakovca protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavenska avenija 6, zastupan po punomoćnicima iz OD Šavorić & Partneri d.o.o., odvjetnici iz Zagreba, radi isplate, nakon održane i dovršene glavne rasprave dana 1. lipnja 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, dana 6. srpnja 2026.,

presudio je

I. Nalaže s tuženiku ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju NIKOLI ŠEGOVIĆU, Pretetinec, Pretetinec 76, OIB: 47294661485, isplati iznos od 3.026,57 EUR-a, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, koje teku od dana dospijeca pojedinog iznosa do 31.07.2015.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke, koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01.08.2015.g. do 31.12.2022.g. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 01.01.2023.g. do 29.12.2023.g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023.g. pa do isplate po stopi koja se određuje se za svako polugodište, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, tekućim na:

iznos 30,43 EUR od 07. siječanj 2014. do isplate,
iznos 16,92 EUR od 29. siječanj 2014. do isplate,
iznos 117,12 EUR od 04. veljača 2014. do isplate,
iznos 15,30 EUR od 05. veljača 2014. do isplate,
iznos 129,03 EUR od 05. ožujak 2014. do isplate,
iznos 136,65 EUR od 03. travanj 2014. do isplate,

iznos 134,39 EUR od 06. svibanj 2014. do isplate,
iznos 140,48 EUR od 03. lipanj 2014. do isplate,
iznos 133,11 EUR od 04. srpanj 2014. do isplate,
iznos 136,58 EUR od 06. kolovoz 2014. do isplate,
iznos 9,87 EUR od 01. rujan 2014. do isplate,
iznos 130,22 EUR od 03. rujan 2014. do isplate,
iznos 7,24 EUR od 30. rujan 2014. do isplate,
iznos 133,93 EUR od 03. listopad 2014. do isplate,
iznos 0,79 EUR od 31. listopad 2014. do isplate,
iznos 143,07 EUR od 04. studeni 2014. do isplate,
iznos 0,87 EUR od 01. prosinac 2014. do isplate,
iznos 145,38 EUR od 04. prosinac 2014. do isplate,
iznos 145,32 EUR od 05. siječanj 2015. do isplate,
iznos 146,34 EUR od 04. veljača 2015. do isplate,
iznos 0,56 EUR od 28. veljača 2015. do isplate,
iznos 0,08 EUR od 03. ožujak 2015. do isplate,
iznos 145,70 EUR od 04. ožujak 2015. do isplate,
iznos 46,34 EUR od 31. ožujak 2015. do isplate,
iznos 100,00 EUR od 03. travanj 2015. do isplate,
iznos 0,10 EUR od 30. travanj 2015. do isplate,
iznos 145,53 EUR od 05. svibanj 2015. do isplate,
iznos 145,37 EUR od 05. lipanj 2015. do isplate,
iznos 1,69 EUR od 15. lipanj 2015. do isplate,
iznos 0,19 EUR od 30. lipanj 2015. do isplate,
iznos 145,43 EUR od 03. srpanj 2015. do isplate,
iznos 140,73 EUR od 04. kolovoz 2015. do isplate,
iznos 145,33 EUR od 04. rujan 2015. do isplate,
iznos 7,35 EUR od 23. rujan 2015. do isplate,
iznos 149,13 EUR od 30. rujan 2015. do isplate, sve u roku od 15 dana

II. Nalaže s tuženiku ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju NIKOLI ŠEGOVIĆU, Pretetinec, Pretetinec 76, OIB: 47294661485, isplati iznos od 698,00 EUR-a, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30.09.2015. po stopi koja se do dana 31.12.2022.g. određuje po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 01.01.2023.g. do 29.12.2023.g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023.g. pa do isplate po stopi koja se određuje se za svako polugodište, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

III. U preostalom dijelu tužbenog zahtjeva iznad dosuđenog do iznosa od 4.494,90 eura tužitelj se odbija.

IV. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak u iznosu od 2.897,50 EUR zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje se za svako polugodište, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi isplate.

2. Nakon provedenog postupka ovaj sud je dana 16. prosinca 2024. donio presudu kojom je u točki I. izreke naložio tuženiku da tužitelju isplati iznos od 3.026,75 EUR sa zakonskim zateznim kamatom; u točki II. izreke naloženo je tuženiku da tužitelju isplati iznos od 698,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatom; u točki III. izreke odbijen je tužbeni zahtjev u preostalom dijelu iznad dosuđenog iznosa, dok je u točki IV. izreke naloženo tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove ovog parničnog postupka. Po žalbi tuženika Županijski sud u Zagrebu je dana 21. listopada 2025. donio rješenje, poslovni broj: Gž-533/2025-2 kojim je ukinuo presudu Općinskog suda u Čakovcu, poslovni broj: P-379/2023-46 od 16. prosinca 2024. u točkama I., II., i IV. izreke, te je predmet vratio prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

3. U tužbi tužitelj navodi da je dana 1. rujna 2005. sklopio sa tuženikom (ranije tvrtka Hypo Alpe-Adria Bank d.d.) Ugovor o kreditu broj: 146-325/2005 kojim je tuženik tužitelju odobrio stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 54.300,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita. Čl.2. predmetnog ugovora ugovorena je za tužitelja obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju za devize tuženika na dan plaćanja za CHF. Navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu kojima je određena obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u CHF su ništetne. U postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača presudom Visokog trgovačkog suda broj: Pž-6632/17 od 14.6.2018. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, broj: P-1401/12 od 4.7.2013. u dijelu u kojem je presuđeno da je tuženik među ostalim bankama, u razdoblju od 2004. do 31.12.2008.godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF , a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti i to tijekom pregovora i u vezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana čime su tuženi postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/13) i to čl.81., 82. i 90. , a od 7.kolovoza 2007. do 31.prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg ZZP (NN 79/07, 125/07, 75/09,

79/09, 89/09, 133/09), i to čl. 96. i 97. , te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Tužitelj se nadalje poziva na odredbu čl. 118. ZZZP (NN 41/14) odnosno čl. 138.a. ZZZP. Tužitelj ističe kako je učinak ništetnosti navedenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli pravo tužitelja na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koji bi tuženiku bio dužan platiti da se od početka otplate do dana konverzije Ugovora o kreditu u EUR-o za cijelo vrijeme primjenjivala otplata bez valutne klauzule. Tužitelj je s tuženikom zaključio Aneks ugovoru o kreditu kojim je navedeni ugovor konvertirao u valutu euro sukladno ponudi tuženika , a na koju je isti obvezan temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015). Provedbom konverzije i zaključenje Dodatka, tužitelj se nije ni na koji način odrekao svojih prava i potraživanja temeljem utvrđenja ništetnosti navedenih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana izvršene konverzije, a niti sklapanje istog predstavlja bilo kakvu konvalidaciju učinaka ništetnosti do dana sklapanja dodatka. Tužitelj je uslijed utvrđenja ništetnosti valutne klauzule u CHF preplatio do dana konverzije ukupno iznos od 4.494,90 eura slijedom čega je predložio da sud donese presudu kojom se nalaže tuženiku da tužitelju isplati navedeni iznos sa zakonskim zateznim kamatama kao i da mu nadoknadi trošak ovog parničnog postupka. Podneskom od 2.7.2024. tužitelj je nakon primitka nalaza i mišljenja vještaka specificirao tužbeni zahtjev tražeći pod točkom I. da mu tuženik isplati iznos od 3.026,57 eura za iznos preplate obračunate na način da je od neto preplate oduzeta priznata preplata u konverziji, pod točkom II. tužbenog zahtjeva da mu isplati iznos od 698,00 eura što se odnosi na razliku kad se od više obračunatog iznosa oduzme iznos otpisa glavnice u kunama koje je tuženik priznao prilikom konverzije sukladno ZID ZPK, sve sa zakonskim zateznim kamatama, kao i da mu nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

4. Podneskom od 22.5.2026. tužitelj je specificirao tužbeni zahtjev, te je predložio da sud donese presudu kojom se u točki I. tužbenog zahtjeva nalaže tuženiku da tužitelju isplati iznos od 3.026,57 EUR sa zakonskim zateznim kamatama, uz točki II. tužbenog zahtjeva kojim se nalaže tuženiku da tužitelju isplati iznos od 698,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama, te u točki III. tužbenog zahtjeva kojim se nalaže tuženiku da tužitelju nadoknadi prouzročene parnične troškove sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja, pa do isplate. Tužitelj je ujedno postavio i alternativni tužbeni zahtjev kojim je predložio da sud donese presudu kojom se nalaže tuženiku da tužitelju isplati iznos od 505,63 EUR sa zakonskim zateznim kamatama, kao i da mu nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

5. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor zastare navodeći da budući da tužitelj potražuje povrat dijela mjesečnih anuiteta primjenjuje se zastarni rok sukladno čl. 226. ZOO koji navodi da takve tražbine zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tužitelj se ne može pozivati niti na odredbe , niti na učinak koji po mišljenju VSRH tužba u kolektivnom sporu „ potrošač“ ima na tijek i prekid zastare. Tuženik navodi da je VS RH presudom i rješenjem broj: Rev-2245/17 – 2 (pogrešno) zaključio da pokretanje parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05. Premda je spomenutu odluku VS RH potvrdio i Ustavni sud odlukom broj: U-III-2922/18 od 20.veljače 2020. tuženik smatra da se na ovaj parnični postupak ne odnose navedene presude kao niti bilo koja druga utvrđenja iz parnice potrošač. Nadalje, navodi da se tužitelj ne može

pozivati na presude iz parnice potrošač niti zbog razloga propisanog čl. 502. C Zakona o parničnom postupku čl. 138 ZPP i čl. 118 ZPP. S obzirom da se odredbe navedenih članaka izričito odnose samo na naknadu štete. Tuženik ističe da je tužitelj prije podnošenja tužbe pristao na konverziju kredita ugovorenog s valutnom klauzulom CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR. Stoga smatra da tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka. Sklapanjem Aneksa došlo je do promjene valute kredita iz CHF u EUR kao i do promjene kamatne stope čime je otpala osnova potraživanja navodne preplate CHF kredita na koju se poziva tužitelj. Tužitelj se poziva na presudu Županijskog suda u Zagrebu, broj: GŽ-3944/17, presudu Županijskog suda u Splitu, broj: GŽ-1354/18, te na druge presude županijskih sudova, te na Direktivu 93/13, presudu suda EU, broj: C-451/18, te C-186/16, na mišljenje nezavisnog odvjetnika Milsa Wahla. Ujedno tuženik u cjelini osporava visinu tužbenog zahtjeva, protivi se financijsko knjigovodstvenom vještačenju budući je predmetni ugovor o kreditu konvertiran, te smatra očiglednim da tužitelj nema pravni interes voditi ovaj postupak, pa predlaže da sud odbaci tužbu, podredno da odbaci tužbeni zahtjev u cijelosti i da obveže tužitelja na naknadu troškova parničnog postupka tuženika.

6. U dokaznom postupku izvršen je uvid u priloge dostavljene uz tužbu (list 6-39 spisa), odgovor na tužbu s priložima (list 43-228 spisa), očitovanje tužitelja na odgovor na tužbu (list 233 – 242 spisa), podnesak tuženika od 13.10.2023. s priložima (list 243-250 spisa), podnesak tuženika (list 259 spisa), ovosudno rješenje broj: P-379/2023-17 od 29.veljače 2024. (list 267-268 spisa), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije Srnec Slađane, mag.oec. (list 273-295 spisa), očitovanje tuženika na nalaz (list 305-307 spisa), podnesak tužitelja od 29.5.2024. (list 308 spisa), očitovanje vještaka na podneske stranaka (list 317-322 spisa), podnesak tužitelja od 24.6.2024. (list 325 spisa), podnesak tužitelja od 2.7.2024. (list 326-328 spisa), podnesak tuženika od 2.kolovoza 2024. (list 329 spisa), podnesak tužitelja od 29.8.2024. (list 334-335 spisa), žalbu tuženika (list 373-401 spisa), podnesak tužitelja od 21.1.2025. (list 405-460 spisa), rješenje Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj: GŽ-533/2025-2 od 21.listopada 2025. (list 465-477 spisa), podnesak tuženika s priložima od 23.veljače 2026. (list 478-517 spisa), dopunu nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Slađane Srnec (list 524-544 spisa), podnesak tužitelja od 22.5.2026. (list 551-555 spisa), iskaz javne bilježnice Jasenke Crnčec, stalnog sudskog vještaka Slađane Srnec, te je saslušan tužitelj u svrhu dokazivanja.

7. Tužitelj je izjavio da je kredit uzeo s obzirom da su gradili kuću, pa je trebalo sredstva za dovršetak iste, dakle za instalacije, žbukanje i sl. Bio je u više banaka, a najpovoljniju ponudu dao mu je prednik tuženika radi čega je prihvatio istu. pojasnio je da bi mu rate kredita kod prednika tuženika bile niže nego rate kredita za koje je dobio ponudu u drugim bankama. Vezano uz iznos koji mu je trebao tražio je kredit za takav iznos, te se raspitivao za kredite u kunama i eurima. I kod prednika tuženika i u drugim bankama imao je dojam da „guraju“ kredit u CHF, smatrao je da je Švicarska sigurna, da se radi o sigurnom kreditu, pa je pristao na isti. Djelatnik banke nije mu kazao da postoje bilo kakvi rizici vezani uz CHF. Sigurno nije spomenuo termin valute utočišta, a ni sada ne zna što to znači. Nije mu naveo da li i na koji način HNB štiti određenu valutu odnosno koje valute ne štiti. Zna da je kredit bio vezan uz promjenjivu kamatnu

stopu, znao je da se nešto može mijenjati, no djelatnik banke nije mu posebno istu objašnjavao, niti mu je pokazao, niti prezentirao akte banke u kojima su određeni parametri o kojima ovisi promjena kamatne stope. Kuća za koju je trebao kredit je obiteljska kuća, pa i danas u istoj živi sa obitelji. U toj kući nikad nije imao poslovni prostor, niti je kuću iznajmljivao, već ista služi isključivo za stanovanje njegove obitelji. U vrijeme uzimanja kredita nije imao ni firmu, ni obrt. Kada je došao sklopiti ugovor o kreditu isti je bio sastavljen od strane banke i nije mogao utjecati na bilo koju odredbu ugovora. Ugovor je pročitao, a poslije su bili kod bilježnika koji je pročitao ugovor, time da nije ništa posebno napomenuo, niti ih je na bilo što upozorio. Prva rata kredita bila je 2.600,00 kuna, a najviša 5.200,00 kuna. Kredit je otplaćivao putem trajnog naloga. Kad je došlo do porasta rate kredita i kada više nisu mogli snositi iste, bio je u banci pitati za razlog, te mu je odgovoreno da švicarac raste. Nisu mu ponudili neku drugu opciju, npr. uzimanje kredita u kunama ili eurima, kako bi otplatio postojeći kredit u CHF. Nije se mogao sjetiti da li ga je banka zvala vezano uz konverziju ili je on sam išao u banku pitati za istu. Vezano uz Dodatak ugovoru glede konverzije on je došao u banku sam na potpis, Dodatak ugovoru već je bio pripremljen. Njemu je do kraja otplate cjelokupnog kredita preostalo još 4 do 5 mjeseci a u banci su mu rekli da više neće trebati plaćati rate, i to četiri rate, te da će dobiti još 12.000,00 kuna. S obzirom da su rate po osnovnom kreditu bile visoke, takav prijedlog bio je spas za njega. Nisu mu objasnili na koji način su obračunati iznosi navedeni u Dodatku o konverziji.

8. Javni bilježnik Jasenka Crnčec je izjavila da se konkretnog događaja ne sjeća, i da ne poznaje tužitelja. Ne zna da li je ona vršila solemnizaciju ili je istu vršila njena prisjednica. Uobičajen način postupanja u njenom uredu vezano uz solemnizaciju ugovora radi se na način da se strankama pročita ugovor, da se utvrdi prava i ozbiljna volja stranke, nakon čega se pristupa potpisivanju ugovora. Uobičajeno je da se strankama nakon čitanja ugovora posebno istakne visina glavnice, rok povrata kredita, kamatna stopa, mjesečna rata i da se objasni klauzula ovršnosti.

9. Stalni sudski vještak za ekonomiju Slađana Srnec je u svom nalazu navela

-da preplata kamate (pozitivne tečajne razlike) kad je tečaj bio veći od početnog iznosi 6.251,02 eura,

- da negativne tečajne razlike, kada je tečaj bio manji od početnog iznose 667,27 eura,

- da neto preplata tečaja kao razlika pozitivnih i negativnih tečajnih razlika iznosi 5.583,75 eura,

- glede pitanja kolika preostaje razlika kad se od navedenog više obračunatog iznosa oduzme iznos otpisa glavnice u kunama koji je tuženik priznao prilikom izračuna konverzije sukladno ZID ZPK izjavila je da navedena razlika iznosi 698,00 eura,

- da je konverzija ispravno provedena u skladu sa ZID ZPK/15,

- da iznos priznate preplate iz konverzije iznosi 2.522,25 EUR,

- ako se rezultat u konverziji uspoređuje s pretplatom tečaja u slučaju ništetnosti ista je veća za 3.026,57 EUR,

- iz dopune nalaza i mišljenja od 17.4.2026. proizlazi da zatezna kamata na preplaćene iznose utvrđene u postupku konverzije obračunate do 30.9.2015. ukupno iznosi 505,63 EUR.

10. Stalni sudski vještak Slađana Srnec, je izjavila da je kao početnu kamatnu stopu koristila stopu od 3,99 %. Kao početni tečaj izjavila je da je za 1 CHF uzela tečaj od 4,798048, a što je sve navedeno u točki 1.2. nalaza i mišljenja od 3.svibnja. Na upit da li je od ukupnih uplata koje je izvršio tužitelj oduzela ono što bi tužitelj platio po početnom otplatnom planu iskazala je da je, time da je izračun izvršen do 30.9.2015., do dana konverzije. Na upit da li je pri obračunu uzela u obzir troškove i zatezne kamate koje je tužitelj plaćao zbog zakašnjenja i da li su ti iznosi oduzeti od ukupnog zbroja, iskazala je da je isto uzela u obzir što je i navedeno na listu 4 nalaza točke 1. točke 2. Ujedno uzela je u obzir i negativne tečajne razlike što je razvidno iz lista 12 , a koji iznose 662,27 eura.

11. Na prvi nalaz i mišljenje vještaka tuženik je prigovarao metodi kojom je izvršen izračun razlike kao i samom provedenom izračunu, te je naveo da je vještak pogrešno u izračun uvrstio anuitet od 30.rujna 2015. koji je plaćen nakon konverzije, te je predložio da vještak ispravi navedenu grešku, ujedno tražeći vještačenje po novo imenovanom vještaku.

12. Tužitelj nije imao primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka od 3.5.2024.godine, no tražio je dopunu na način da se na utvrđenu preplatu iskažu pojedinačni iznosi preplate na koje teku zakonske kamate, kako bi tužitelj mogao urediti tužbu i tužbeni zahtjev.

13. Vještakinja se očitovala na primjedbe tužitelja i tuženika. Vezano uz metodu kojom je izvršen obračun izjavila je da je nalaz i mišljenje napravljen u skladu sa nalogom suda i postavljenim zadatkom, te je u nalazu i mišljenju jasno opisana metodologija i postupak izračuna preplate kamata i tečaja. Vezano uz primjedbu tuženika da je vještak pogrešno u izračun uvrstio anuitet od 30.rujna 2015. koji je plaćen nakon konverzije izjavila je da je točno da je za anuitet s dospijećem 30.9.2015. tužitelj izvršio uplatu 6.10.2015. ali da je točno i to da je banka u izračunu konverzije od 5.11.2015. utvrdila da je iznos nedospjele glavnice kredita na dan 30.9.2015. 4.116,58 CHF, (a ne 4.796,29 CHF) koliko bi iznosila nedospjela glavnica kredita ukoliko anuiteta s dospijećem 30.9.2015. ne bi bio zatvoren. Ujedno banka je u izračunu konverzije od 5.11.2015. utvrdila da iznos duga po osnovu dospjele, a ne naplaćene glavnice i kamate nakon konverzije na dan 30.9.2015. iznosi 0,00 eura. Vještakinja je navela da je pomno proučila dokumentaciju , točno utvrdila preplatu i da ostaje kod svog izračuna. U dopuni nalaza i mišljenja vještakinja je, sukladno prijedlogu tužitelja, a sukladno II.stupanjskoj odluci, točka 45. izvršila izračun zatezne kamate na preplaćene iznose utvrđene u postupku konverzije, te je navela da iste iznose 505,63 EUR.

14. Analizom izvedenih dokaza u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 –pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 – koji se primjenjuje s obzirom na vrijeme podnošenja tužbe) kao i rezultata cjelokupnog raspravljanja ovaj sud nalazi da je specificirani tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan (u konačnici specificiran

podneskom od 2.7.2024.god.), a kako je navedeno u izreci ove presude, s time da će se isto dalje obrazložiti.

15. U čl. 2 st. 1 Zakona o parničnom postupku određeno je da u parničnom postupku sud odlučuje u granicama zahtjeva koji su stavljeni u postupku. Odredbom čl. 7. Zakona o parničnom postupku, određeno je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, a u čl. 219. istog Zakona da je u parnici svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika.

16. U čl. 221.a. Zakona o parničnom postupku određeno je da ako sud na temelju izvedenih dokaza (članak 8) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu; o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

17. Nije sporno da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao banka sklopili stambeni Ugovor o kreditu, a kojim ugovorom je banka odobrila tužitelju kao korisniku kredita iznos od 54.300,00 CHF u protuvrijednosti u kunama obračunato po srednjem tečaju banke na dan korištenja kredita. Otplata kredita dogovorena je u jednakim mjesečnim anuitetima. Ugovorena je kamata, redovna od 3,99 %, promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora.

18. Sporno je da li je nastupila zastara potraživanja tužitelja. Sporno je da li se radi o tzv. kolektivnoj tužbi.

19. Sporno je da li je tužitelj izvršenom konverzijom u potpunosti namiren sa pretplatom spornog kredita uzimajući u obzir valutnu klauzulu vezanu uz valutu CHF i promjenjivu kamatnu stopu koja je ugovorena osnovnim ugovorom o kreditu.

20. Tužitelj u svojoj tužbi od tuženika traži isplatu, smatrajući da je tužitelju postupanjem tuženika (banke) oštećen, a pozivajući se na presudu Visokog trgovačkog suda RH, broj Pž-7129/13 od 13.6.2014., Pž-6632/2017 od 14.6.2018., te odredbu čl. 502.c. Zakona o parničnom postupku (odredbe o tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava tzv. kolektivna tužba).

21. Naime, kolektivna presuda u slučaju Potrošač odnosi se na sve potrošačke kredite bilo da su stambeni krediti, nenamjenski krediti, auto krediti ili krediti za zatvaranje drugih kredita i bez obzira da li su krediti još uvijek u otplati ili su već otplaćeni.

22. U kolektivnoj tužbi, na koje pravomoćne sudske odluke se poziva tužitelj u svojoj tužbi, po kojoj kolektivnoj tužbi je odlučivao Visoki trgovački sud RH je kao jedan od tuženika naveden i ovdje tuženik.

23. Člankom 1045. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine RH 35/05,41/08, 125/11, 78/15 sada i 29/18 126/21, 114/22, 156/22) - pretpostavke odgovornosti je u st. 1. određeno da tko drugome prouzroči štetu, dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje, u st.2. da se predmnijeva

obična nepažnja, u st.3. da za štetu od stvari ili djelatnosti od kojih potječe povećana opasnost štete za okolinu odgovara se bez obzira na krivnju i u st. 4. da za štetu bez obzira na krivnju odgovara se i u drugim slučajevima predviđenim zakonom.

24. Člankom 1046. Zakona o obveznim odnosima je propisano da je šteta umanjenje nečije imovine (obična šteta) i sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist), a i nanošenje drugom fizičkog ili psihičkog bola ili straha (neimovinska šteta).

25. Prema općim pravilima Zakona o obveznim odnosima koja reguliraju odgovornost za štetu, da bi postojala odgovornost za štetu potrebno je ispunjenje nekoliko pretpostavaka i to da postoji osoba odgovorna za štetu (štetnik) i osoba koja potražuje odštetu (oštećenik), da je štetnik počinio štetnu radnju, da je na strani oštećenika nastala šteta, da postoji uzročna veza između izvršene štetne radnje kao uzroka i određene štete kao posljedice i da postoji protupravnost štetne radnje (protivna je nekom pravnom pravilu i štetna radnja je počinjenja krivnjom štetnika).

26. Prema čl. 146. Zakona o zaštiti potrošača objavljenog u Narodnim novinama RH broj 41/14 i 110/15 je određeno da će se postupci pokrenuti do dana stupanja na snagu ovog Zakona dovršiti prema odredbama ranijih Zakona o zaštiti potrošača, dakle postupci pokrenuti nakon stupanja na snagu toga Zakona o zaštiti potrošača (u konkretnom slučaju i ova tužba) voditi i dovršiti po odredbama aktualnog Zakona o zaštiti potrošača.

27. Stoga je primjenjuje i odredba čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača objavljenog u Narodnim novinama RH broj 41/14 i 110/15 koja propisuje obvezujuću snagu sudske odluke za ostale sudove ako je odluka suda donesena u postupku kolektivnih interesa potrošača u postupku koji potrošak osobno pokrene radi naknade štete koja joj je uzrokovana postupanjem tuženika.

28. U presudi Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13 kao pravni osnov navodi naknadu štete, a tu mogućnost predviđa i čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku (odredbe koje se odnose na tzv. kolektivnu tužbu).

29. Prema odredbi čl. 502.c Zakona o parničnom postupku, fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. Zakona o parničnom postupku, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan uz ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Samo u ovakvim parnicama, riječ je o specifičnom proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima se prihvaćaju zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava, naravno u slučaju ako pojedini zahtjevi za zaštitu budu prihvaćeni, kao što je u konkretnom slučaju.

30. Ovaj sud je u ovom parničnom postupku, s obzirom na navode iznesene u tužbi i s obzirom da se tužitelj poziva na pravna utvrđenja iz gore naznačenih presuda,

sukladno čl. 502.c Zakona o parničnom postupku vezan pravnim stajalištima i utvrđenjima naznačenim u presudama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a koje odluke se dalje obrazlažu.

31. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012, od 04. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. godine i presudom Vrhovnog suda RH broj Revt-249/2014 od 09. travnja 2015. godine, u dijelu vezanom za ugovaranje kamatne stope, utvrđeno je između ostalog da je tuženik konkretno u razdoblju od 10.9. 2003. godine do 31. prosinca 2008. godine, a koja povreda traje i dalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući Ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe u Ugovorima o potrošačkom kreditiranju- Ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u Ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima, a da prije i u vrijeme zaključenja Ugovora tužena kao trgovac i korisnik i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i Ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara, koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine RH broj 96/03) u razdoblju od 01. studenog 2004. godine do 06. kolovoza 2007. godine i to čl. 81., čl. 82. i čl. 90. a od 07. kolovoza 2007. godine do 31. prosinca 2008. god. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine RH 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Ujedno navedenom presudom utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 1.6.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak , a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti , a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana čime je tužena postupila suprotno tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno Zakonu o obveznim odnosima.

32. Stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci Rev-249/14-2 je da su banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove bile dužne maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču i pomoći mu da se u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti koristi njihovim uslugama, ali nikako na njihovu štetu. U odnosu na znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju iste su bile dužne svakog potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, a što iste nisu učinile na valjan način u spornom razdoblju zadovoljavajući se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o promjenjivoj kamatnoj stopi iz unaprijed formuliranog standardnog Ugovora koja je kao takva ostala

nerazumljiva. Navedeno postupanje banke su kasnije otklonile kao i ovdje tuženik a nakon što je odredbom čl. 11. a. Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine RH broj 75/09 i 112/12) i formalno propisano sve što treba sadržavati Ugovorna odredba ako je ugovorena promjenjiva kamatna stopa.

33. Presudom istog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba, između ostalih tuženika, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača.

34. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u tijeku ovog parničnog postupka, donio Odluku broj Rev-2221/18 od 03. rujna 2019.god. kojom je u cijelosti potvrdio drugostupanjsku presudu Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-6632/17, a kojom je utvrđena i ništetnost ugovornih odredaba o promjenjivosti kamatne stope odlukom tuženika i ugovornih odredaba kojima glavnica vezana uz valutu CHF (švicarski franak).

35. Zatim je Ustavni sud RH svojom odlukom broj U-III-4150/2019 od 03. veljače 2021.god odbio ustavnu tužbu, između ostalog i ovdje tuženika u pogledu i kamate koja se mijenja odlukom banke i valute švicarski franak čime je potvrđeno utvrđenje nepoštenosti i ništetnosti odredbi o valuti švicarski franak i kamati koja se mijenja odlukom banke, ovdje tuženika.

36. Nadalje, i Presudom Europskog suda pravde broj C-26/13 od 30. travnja 2014.god. je određeno da se čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da "ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva ", već da se istome trebalo na precizan, razumljiv i transparentan način pojasniti uvjete i okolnosti sklapanja ugovora, metodiku promjene kamatne stope, te odnos te odredbe s drugim odredbama ugovora, tako da korisnik kredita može jasno predvidjeti ekonomske posljedice ugovora.

37. Prilikom odlučivanja o prigovoru zastare valja razlučiti iznos dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na preplatu anuiteta s osnova ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, te visinu preplate anuiteta s osnove otplate kredita zbog ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli kojom se otplata kredita veže uz tečaj CHF (švicarski franak).

38. Prigovor zastare, koji je istaknuo tuženik, sud smatra neosnovanim, budući da se primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima od pet godina, a zastarijevanje počinje teći prvog dana nakon dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze.

39. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske je dana 30. siječnja 2020.god. donio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva

prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Doneseno je i pravno shvaćanje VSRH dana 01. ožujka 2022.god. u kojem se ističe da ako je ništetnost ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača.

40. Osim toga, što se tiče pravnih stajališta Suda EU u spojenim predmetima broj C-698/18 i C-699/18 u istima je određeno da se nacionalnim propisom može predvidjeti rok zastare za tužbu radi povrata na temelju nepoštene odredbe iz ugovora sklopljenog između trgovca i potrošača, a taj rok ne smije biti nepovoljniji od roka koji je nacionalnim pravom predviđen za slična pravna sredstva i u praksi ne smije onemogućavati ili pretjerano otežavati ostvarivanje prava koja priznaje pravo Unije.

41. U odnosu na potraživanje tužitelja s osnova primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli zastara počinje teći od 14. lipnja 2018. (kada je donijeta presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. kojom je odlučeno o ništetnosti ugovornih odredaba otplate kredita vezanih uz valutnu klauzulu za tečaj CHF) pa stoga nije nastupila zastara potraživanja isplate preplaćenih anuiteta na ime otplate kredita vezane uz valutnu klauzulu, jer je tužba tužitelja podnesena unutar zastarnog roka od pet godina budući da je ovaj postupak pokrenut dana 1.lipnja 2023.god. podnošenjem tužbe ovome sudu.

42. Naime, odredbom čl. 241. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22; dalje u tekstu ZOO) propisano je da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine, a odredbom čl. 225. ZOO-a propisano je da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Dakle, podnošenjem kolektivne tužbe Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača došlo je do prekida zastare na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a, zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Dakle, u odnosu na valutnu klauzulu do prekida zastare došlo je podnošenjem kolektivne tužbe Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača Trgovačkom sudu u Zagrebu, u predmetu P-1401/12, dok je nastupanjem pravomoćnosti te presude u odnosu na valutnu klauzulu (14. lipnja 2018.god.) zastara počela teći iznova.

43. Dakle, tužba tužitelja je podnesena unutar zastarnog roka od pet godina budući da je ovaj postupak pokrenut dana 1.lipnja 2023.god. podnošenjem tužbe ovome sudu, te ovaj sud o istoj treba odlučiti.

44. Bitno je istaći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-3142/18 utvrdio da nije potrebno provoditi dokaze na okolnost ništetnosti ugovorne odredbe koja ništetnost je već utvrđena u kolektivnom sporu i sud u individualnoj parnici je

vezan tim utvrđenjem. Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-2233/2019 odbijena je ustavna tužba da bi presudom Vrhovnog suda RH bila povrijeđena ustavna prava podnositelja tj. banke.

45. Tužitelj je u svom iskazu ostao kod navoda iznesenih tijekom postupka. Iskaz tužitelja sud smatra vjerodostojnim jer je iskren, logičan i životno uvjerljiv.

46. Među parničnim strankama je sporno da li su ništetne odredbe predmetnog ugovora kojima je ugovorena valuta CHF (švicarski franak) uz koju je vezana glavnica (valutna klauzula).

47. Analizirajući iskaz tužitelja valja reći da sud iz istog utvrđuje da predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor te da tužitelj nije bio u dovoljnoj mjeri informiran o tome što utječe na promjenu ugovorene (promjenjive) redovne kamatne stope, kao i o tome da švicarski franak predstavlja valutu utočišta, odnosno da tuženik tužitelja prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije informirao o egzaktnim parametrima i metodi izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a ugovornom odredbom predmetnog ugovora o kreditu je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, kao i da tuženik s tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi kojom je ugovorena valutna klauzula kojom je vezana glavnica uz švicarski franak, niti ga je u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima vezanim za tu valutnu klauzulu.

48. Sud smatra da se prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora, tužitelja moralo u cijelosti informirati o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, glede ugovaranja valute CHF uz koju je vezana glavnica.

49. Prema članku 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive.

50. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

51. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama Općih uvjeta poslovanja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati.

52. Prema članku 59. Zakona o zaštiti potrošača, ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstvo pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu.

53. Točno je da je temeljem čl. 22. Zakona o obveznim odnosima dopušteno ugovarati valutnu klauzulu tj. isplatu vezanu uz tečaj strane valute, međutim u konkretnom ugovoru u kreditu je banka na prethodnom svom obrascu ugovora, na koji prvotni tužitelj kao korisnik kredita nije mogao staviti nikakve primjedbe, potpuno samovoljno odredila način isplata mjesečnih rata, te u osporenim člancima ugovora zaista nije jasno navedeno i naznačeno kolika je obveza korisnice kredita (prvotnog tužitelja). Međutim, treba primijeniti i citirane odredbe Zakona o zaštiti potrošača.

54. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao s valutnim rizikom i rizikom promjene kamatne stope, budući da u ugovoru nije navedeno koji su to rizici i učinci koji mogu proizaći iz promjene kamatne stope i promjene tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovora a nije niti dokazao da je tužitelja u samom ugovoru, a i prilikom odobravanja kredita, upozorio na sve poznate specifičnosti kredita s promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom CHF u ponudi, budući da niti iz ugovora, a niti iz iskaza tužitelja tako što proizlazi.

55. Tuženik je bio dužan tužitelja kao potrošača u cijelosti informirati o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu CHF i o svim potrebnim parametrima, bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a što tuženik očito učinio nije, a što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da tužitelj ne može predvidjeti visinu svoje obveze.

56. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao sa rizikom ugovaranja kredita sa valutnom klauzulom, tj. da je tuženik kao kreditor objasnio taj rizik i da je tužitelj bio upoznat i svjestan činjenice da povećanje tečaja valute koja je određena valutnom klauzulom vodi ka povećanju glavnice duga, pripadajućih kamata i u konačnici povećanju anuiteta, koja odredba je nerazumljiva i nedorečena.

57. Takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne su i načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. Zakona o obveznim odnosima jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg tužitelj ima obvezu vratiti banci i cijena.

58. Slijedom navedenoga utvrđena je nepoštenost, a time i ništetnost navedenih odredbi ugovora koji ugovor je sastavljen od strane tuženika bez pojedinačnog pregovaranja sa tužiteljem.

59. Nadalje, tijekom ovog parničnog postupka je Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Gos-1/2019-36 od 4. ožujka 2020. odgovorio na postavljeno pravno pitanje Općinskog suda u Pazinu u predmetu poslovni broj P-1413/2019-9 od 20. rujna 2019.god., glede ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji, na način da je utvrdio kako takav sporazum ima pravne učinke te je valjan i u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu i promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, pri čemu je isti sud u obrazloženju svoje odluke naveo da: "...bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima...".

60. Dakle, Vrhovni sud Republike Hrvatske se izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima.

61. Odredbe nacionalnog zakonodavstva o zaštiti potrošača su u cijelosti preuzele zakonodavno rješenje propisano Direktivom o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a sam sustav zaštite koji provodi ta Direktiva počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluga što se tiče pregovaračke snage i razine informacija. Stoga provođenje kontrole nepoštenosti ugovornih odredbi u potrošačkim ugovorima, poput onoga koji je predmetom ovog postupka, u skladu sa Europskim pravom predstavlja obvezu nacionalnog suda po službenoj dužnosti.

62. Osim toga, tuženik predstavlja bankarsku instituciju kojoj sklapanje konkretnog ugovora predstavlja sastavni dio poslovanja, dok je položaj tužitelja u tom smislu "slabiji" uzimajući u obzir stupanj informiranosti te činjenicu prema kojoj je tuženik sklapao pravni posao unutar svoje djelatnosti. Stoga je tuženik raspolagao stručnim znanjem koje nije usporedivo sa znanjem i shvaćanjem tužitelja kao potrošača, i to poglavito u odnosu na same rizike ugovaranja spornih odredbi.

63. Posebno se ističe odluka Vrhovnog suda RH broj Rev 174/20 gdje isti potvrđuje pravo potrošača na obeštećenje zbog primjene ništetnih ugovornih odredbi o jednostranoj promjenjivosti kamatne stope i nakon prihvata konverzije, a ta odluka je potvrđena Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-1995/23 od 28.06.2023.god.

64. Također je Vrhovni sud RH u odluci broj Rev 809/21 naveo da činjenica sklapanja dodatka ugovora o kreditu ne isključuje mogućnost utvrđenja ništetnim pojedinih odredbi istog tog ugovora.

65. Osim toga Ustavni sud RH je u odluci broj U-III-5853/20 od 05.04.2023.god. potvrdio pravo potrošača na utuženje i isplatu unatoč sklopljenom aneksu o prihvatu konverzije. Stoga je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li provođenje konverzije dovelo do pravične ravnoteže u ugovornim odnosima između stranaka, odnosno pitanja je li konverzija u cijelosti ispravila neravnotežu koja je nastala u slučaju utvrđenja nepoštenosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

66. Ovo iz razloga što sklapanjem Dodatka od 9.2.2016. nije u cijelosti podmiren dug budući ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kada uzrok ništetnosti naknadno nestane, osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje članak 326. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni.

67. Tuženik je ponudom konverzije postupio sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15.) koji je stupio na snagu 30. rujna 2015., a kojim je propisano načelo konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u valuti EUR na način da se položaj potrošača u valuti CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u valuti EUR.

68. Kamatna stopa određena Dodatkom od 9.2.2016. određena je onako kako je vrijedila za kredite koji su u navedenom razdoblju ostvarivani u valuti EUR, dakle i za te kamatne stope i promjenu istih nisu vođeni pojedinačni pregovori, već je kamatna stopa mijenjana prema odlukama tuženika (banke).

69. Ovaj sud smatra da u konkretnom slučaju konvertiranjem kredita nije postignut učinak zaštite tužitelja kao potrošača, jer Dodatkom od 9.2.2016. nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, već je za ubuduće definiran ugovorni odnos između stranaka.

70. Sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu nije došlo do konvalidacije sukladno čl. 326. Zakona o obveznim odnosima jer je za konvalidaciju trebala postojati suglasna volja obje stranaka, što ovdje nije slučaj, te je tužitelj i nakon sklapanja Dodatka ugovora o kreditu konverzijom u valutu EUR također oštećen, samo ne toliko koliko je bilo prvotno oštećenje u valuti CHF.

71. Konverzija i njezin izračun nije polazila od nepoštenog ugovaranja navedenih ugovornih odredbi, već od toga da se jedan bankarski proizvod (kredit ugovoren s valutnom klauzulom CHF) konvertira tj. denominira u posve drugi bankarski proizvod (kredit denominiran u EUR) a sve sa svrhom da bi se potrošači zaštitili od posljedica ugovornih odredbi koje su plaćanje vezale uz CHF.

72. To zato jer je intencija u čl. 19. b i čl. 19. c Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju/07 („Narodne novine“ broj 105/15) bila je izjednačavanje potrošača iz CHF kredita s potrošačima iz EUR kredita, no sporazumom o konverziji se riješilo samo pitanje kamatnih stopa od dana ugovaranja aneksa, ali se nije riješilo i pitanje preplaćenih ugovornih kamata i tečaja prije konverzije pa su konverzijom riješena isključivo pitanja ugovornih obveza, ali ne i obveza proizašle iz ništetnosti ugovornih odredaba

73. Nadalje prema mjerodavnoj praksi Europskog suda u predmetu C-186/16 navodi se da kod obveza banaka prema korisnicima kredita nije dovoljno da je odredba jasna i razumljivo sastavljena već je nužno potrošaču ponuditi dovoljno informacija kako bi mogli donijeti razborite odluke, a koje informacije tuženik nije pružio tužitelju niti je tuženik dokazao da bi tužitelju pružio dovoljno informacija kako bi mogao shvatiti ekonomske posljedice svoje odluke.

74. Nadalje je rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2018. god. zauzeto stajalište da i nakon sklapanja sporazuma o konverziji kredita nema zapreke da se utvrđuje ništetnost odredbi ugovora o kreditu te da treba imati u vidu da je do sklapanja sporazuma o konverzije bio na snazi osnovni Ugovor o kreditu koji je proizvodio pravne učinke, a koji pravni učinci se upravo odnose na ispunjavanje obveza korisnika kredita temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

75. U presudi Europskog suda u predmetu broj C-118/17 od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Sud EU presudom C-118/17 utvrdio je da se nakon zakonske intervencije mora utvrditi na nacionalnom sudu je li potrošač doveden u stanje kao da nikada nije ugovorio ništetne ugovorne odredbe.

76. U međuvremenu je donesena odluka od 09.07.2020. suda Europske unije broj C-452/18 koja potvrđuje da bi se potrošač mogao sklapanjem sporazuma kojim se zamjenjuje nevaljana ugovorna odredba drugom odredbom odreći zaštite koju mu pruža Direktiva 93/13 odnosno prava temeljem iste samo i isključivo kada bi dao slobodan i informiran pristanak na takvo odricanje i znao čime se takvim pristankom odriče.

77. Ovaj sud smatra da se tužitelj sklapanjem Dodatka nije odrekao tih prava, niti je dao, niti je mogao dati slobodan i informirani pristanak na to, te se aneksom o konverziji nije odrekao svojih prava na obeštećenje niti je takvo odricanje u istome sadržano, niti je pristao na isto, a čak da je i dao takav pristanak ne bi se radilo o slobodnom i informiranom pristanku obzirom da u vrijeme sklapanja aneksa o konverzije valutna klauzula u CHF nije bila utvrđena ništetnom (čak protivno u to je vrijeme bila utvrđena valjanom), te tužitelj nije bio informiran niti je mogao znati čime bi se takvim odricanjem odrekao.

78. Nadalje, tim Dodatkom nije obuhvaćena niti se ne spominje ništetnost odredbi o promjeni kamatnih stopa (već su i kod same konverzije primijenjene ništetne kamatne stope za kredite u valuti EUR temeljene na jednostranim odlukama banke, a tužitelju tada nije bilo poznato da su promijene tih kamatnih stopa za EUR kredite ništetne), a niti se navodi koliko bi bio iznos pretplate kojeg bi se tužitelj sklapanjem aneksa odrekao, niti je on to mogao znati.

79. Dakle, tužitelj ima prema stajalištu suda pravni interes za vođenje ovog postupka.

80. Što se tiče izvršene konverzije kredita sa valutnom klauzulom u CHF (švicarski franak) u kredit sa valutnom klauzulom u EUR (euro) sklapanjem Sporazuma temeljem Zakon o izmjeni i dopuni zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje ZID ZOPK) , valja reći da se radi se o aktu kojim se temeljem zakona nalaže bankama izmjena odredbi iz osnovnog ugovora, te eventualno do danas sklopljenih dodataka i to valuta kredita kamatna stopa i iznose ostale ne otplaćene glavnice kredita, te postiže sporazum iz čl. 19.c.t.6. ZIDZOPK na način kako to nalaže zakon.

81. Razlog donošenja navedenog zakona bio je da se položaj korisnika kredita u CHF, kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit denominiran u valuti EUR. Dodatkom ugovora o kreditu uređuje se pitanje određivanja kamatne stope nakon sklapanja istih, odnosno njima se ne rješava pitanje preplaćenih kamata u kreditima u valuti CHF kroz ovdje utuženi period, a do koje preplate je došlo zbog nepoštenog postupanja banaka, koje je utvrđeno ništetnim.

82. Dakle, činjenica da su stranke sklopile Sporazum kojim je izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR i utvrđen iznos preplate kojom je podmiren kredit u EUR u cijelosti, sama za sebe ne upućuje na zaključak da je tužitelju vraćen novčani iznos koji predstavlja razliku između plaćenih ugovornih kamata na temelju ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i početno ugovorenoj kamatnoj stopi.

83. Sukladno Zakonu o zaštiti potrošača (NN broj 96/03 i 46/07) jasno proizlazi da tužitelj ima svojstvo potrošača. Osim toga, kada je tuženik tužitelju ponudio sklapanje Dodatka (Aneksa) i izvršio konverziju ugovora o kreditu temeljem odredbi ZIDZOPK-a, istome je priznao svojstvo potrošača.

84. Izračun konverzije sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN broj 102/15) sadrži podatak o zaduženjima u CHF uz promjene kamatnih stopa po odlukama banke, te da su uplate koje su izvršene u kunama preračunavane u CHF po tečaju za CHF na dan uplate o zaduženjima preračunatim iz CHF u EUR uz promjene kamatnih stopa za kredite u EUR po odlukama banke.

85. Naime, konverzija je proizvela pozitivan učinak za potrošača, ali prije svega na način da je izjednačila njegov položaj kao da je ugovorio kredit vezan uz valutu EUR, a što je uostalom i bila intencija zakonodavca.

86. Iz iskaza tužitelja sud je utvrdio da je isti pristao na konverziju kredita, s obzirom da mu je početna rata od 2.600,00 kuna mjesečno porasla na 5.200,00 kuna mjesečno, a prilikom konverzije u banci mu je objašnjeno, s obzirom da mu je preostalo još 4-5 mjeseci kredita, da više neće trebati plaćati rate kredita i da će dobiti još 12.000,00 kuna, što je bio spas za njega, time da mu nisu objasnili na koji način su obračunati iznosi navedeni u konverziji.

87. Međutim, konverzija nije polazila od izračuna pod pretpostavkom nepoštenog ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope odnosno pitanja o kojem se raspravlja u ovom postupku, te nije uračunala iznose koje je tužitelj kao potrošač platio preko početno ugovorenih uvjeta u odnosu na nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i promjenjive kamatne stope.

88. Prema tome, kako zaštita potrošača omogućava ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, to tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka u odnosu na nepošteno ugovaranje po pitanju promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, a što je u konkretnom postupku slučaj. Pri tome valja ponoviti da niti jedna od stranaka ne osporava zakonitost provedene konverzije niti ne osporava njezine učinke, već je riječ o tome da potrošač tvrdi kako učinci konverzije nisu u potpunosti anulirali posljedice onog što je do konverzije platio temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

89. Prema odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-18/2018 ako tuženik ističe da tužitelj nije potrošač, tada i tuženik to treba dokazati.

90. S obzirom na provedeni postupak dokazivanja, uvida u cjelokupnu dokumentaciju i iskaz tužitelja sud utvrđuje da je isti potrošač, i u Ugovoru o stambenom kreditu je naveden kao fizička osoba, a i u Dodatku ugovora o kreditu koji je sklopljen radi konverzije ugovora o kreditu sam tuženik je tužitelju priznao svojstvo potrošača, stoga njegova prigovor nije osnovan.

91. Kako je dio koji se odnosi na ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope ništetan jer je nerazumljiv, to tužitelju pripada pravo da joj tuženik vrati ono što je na temelju takvog Ugovora, odnosno dijela konkretnog Ugovora o kreditu primio, i to je po mišljenju suda sukladno odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (stjecanje bez osnove) u kojem članku Zakona je određeno u st. 1.) da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

92. Tužitelj nije imao primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka, već je sukladno istom sredio, precizirao tužbeni zahtjev podneskom od 2.7.2024.

93. Sud u cijelosti prihvaća nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Slađane Srnec jer je dan stručno i objektivno, u skladu sa zadacima koje je odredio sud u rješenju o određivanju vještačenja, te je u svojem nalazu vještak dao sve odgovore na postavljena pitanja.

94. Primjedbe tuženika na nalaz i mišljenje vještaka se u suštini odnose na pravno pitanje, a što je sve već naprijed obrazloženo tj. zbog čega su navodi tuženika neosnovani, o čemu je već odlučeno u pravomoćnim sudskim odlukama.

95. Tuženik se protivio povlačenju dijela tužbenog zahtjeva, a s obzirom da je u tužbi u točki I tužbenog zahtjeva postavljen tužbeni zahtjev za isplatom ukupnog iznosa od 4.494,30 eura, a koji je dana 2.7.2024. uređen na način da se potražuje iznos od ukupno 3.026,57 eura, kao i isplatu iznosa od 698,00 eura, odnosno ukupno 3.724,57 eura. Dakle, tužitelj je smanjio tužbeni zahtjev nakon što se tuženik upustio u raspravljanje navedeno sniženje predstavlja povlačenje dijela zahtjeva, pa dolazi do primjene odredbe čl. 193. ZPP-a. S obzirom da se tuženik protivio povlačenju dijela tužbenog zahtjeva, to je sud odlučio i cijelom zahtjevu kako je prvotno postavljen u tužbi dana 10.lipnja 2019. Povlačenje tužbe kao procesna radnja tužitelja nije apsolutna i ograničena je između ostalog zaštitom od šikaniranja tuženika, te kad se tuženik upustio u raspravljanje ima pravni interes da se postupak okonča donošenjem meritorne odluke. Stoga je sud povučeni dio tužbenog zahtjeva odbio.

96. Dakle, kako je dio koji se odnosi na ugovaranje valutne klauzule ništetan, jer je nerazumljiv, to tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takvog Ugovora, odnosno dijela Ugovora u konkretnom slučaju primio, a sukladno odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima.

97. Tuženik je dužan temeljem odredbe čl. 1111. u vezi s čl. 323. st.1. Zakona o obveznim odnosima vratiti isplaćene iznose tužitelju u utuženom iznosu s kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, s tijekom zakonske zatezne kamate po datumima dospijeća tijekom otplate kredita za razdoblje dospijeća nadalje do isplate po stopi kamate sukladno odredbi čl.29. st.1. i 2. Zakona o obveznim odnosima.

98. Valja istaći da se tuženik – banka ne može smatrati poštenim stjecateljem jer je upravo njegovo nepoštenje i razlog ništetnosti radi koje se i vodi ovaj postupak, pa stoga i zakonske zatezne kamate na utvrđene iznose pojedinih mjesečnih iznosa teku od dospijeća pojedinog iznosa do isplate, a ne od presuđenja.

99. Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku, jer tužitelj u ovom postupku sa svojim konačno specificiranim tužbenim zahtjevom uspio u cijelosti, sukladno ranije obrazloženom.

100. Sud je odbio zahtjev tuženika za naknadu razmjernog dijela troškova u odnosu na povučeni dio tužbenog zahtjeva, s obzirom da je tužitelj specificirao tužbeni zahtjev nakon provedenog vještačenja, te je isti postavio sukladno nalazu vještaka. Djelomičnim povlačenjem tužbenog zahtjeva za tuženika nisu nastali nikakvi dodatni troškovi, a prema mišljenju suda tužitelj nije niti mogao postaviti konačni tužbeni zahtjev prije izvršenog vještačenja, jer za to ne posjeduje potrebno stručno znanje.

101. Trošak tužitelja odnosi se na troškove zastupanja po punomoćniku - odvjetniku, a trošak je odmjeren prema vrijednosti predmeta spora. Sud tužitelju priznaje trošak sukladno čl. 164. Zakona o parničnom postupku kako je zatraženo u predanom troškovniku i s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine RH broj 138/23), dakle 2,00 EUR/bod, što je sukladno recentnoj sudskoj praksi i to za sastav tužbe u iznosu 200,00 EUR (tbr.7. toč.1.), sastav podneska od 24.9.2023., 29.5.2024., 24.6.2024., 2.7.2024., 29.8.2024. u iznosu od 200,00 EUR za svaki podnesak (Tbr.8/1), podnesak od 26.3.2024. (Tbr.8/4) u iznosu od 50,00 eura, zastupanje na ročištu dana 18.10.2023., 9.1.2024., 18.9.2024., 6.11.2024. (Tbr.9/1) u iznosu od 200,00 EUR za zastupanje na svakom ročištu, pristup ročištu za objavu presude (Tbr.9/3) u iznosu od 100,00 eura, što ukupno iznosi 2.150,00 eura, čemu treba dodati PDV u iznosu od 537,50 eura. Tužitelju je nadalje priznat trošak predujma za vještačenje u iznosu od 210,00 eura, Dakle, tuženik je dužan tužitelju nadoknaditi ukupne troškove u iznosu od 2.897,50 eura.

102. Temeljem svega gore iznijetog sud je odlučio kao u izreci.

Čakovec, 6.srpnja 2026.

Sutkinja:

Jasna Vehtersbah-Stojan

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana, od dana primitka iste, putem ovog suda nenadležni Županijski sud sukladno čl. 4. Zakona o područjima i sjedištima sudova (Narodne novine RH broj 67/18 i 21/22), pismeno u tri istovjetna primjerka. Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu smatrat će se da je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje (čl. 335 st. 9. Zakona o parničnom postupku).

O tome obavijest:

1. tužitelj po pun.
2. tuženik po pun.

Broj zapisa: **9-3088a-58864**

Kontrolni broj: **00f0b-99b02-cafdb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.